



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 224/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2005 predbežne prerokoval sťažnosť M. D. – B., Č., zastúpeného advokátom JUDr. A. K., Č., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Krajským súdom v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 26/2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. D. – B., Č., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2005 doručená sťažnosť M. D. – B., Č. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. A. K. Č., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Krajským súdom v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 CoE 26/2005.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených listín vyplýva, že 15. marca 2004 súdny exekútor vykonal rozvrh výťažku z dražby nehnuteľnosti, proti ktorému podal sťažovateľ námietky. Okresný súd Nové Zámky uznesením č. k. 13 Er 1407/01-101 zo 6. apríla 2004 vyhovel námietkam sťažovateľa. Súdny exekútor podal proti tomuto uzneseniu odvolanie. Krajský súd uznesením č. k. 5 CoE 26/2005-134 z 29. apríla 2005 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, ktorým nebol schválený rozvrh výťažku.

Sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru v tom, že krajský súd nepostupoval vo veci bez zbytočných prietahov a nerozhodol v primeranej lehote, pretože rozhodol až 29. apríla 2005, hoci súd prvého stupňa vydal uznesenie už 15. marca 2004. Sťažovateľ podľa jeho tvrdenia sa snažil urýchliť konanie písomnou výzvou, ale bezúspešne.

Na základe vyššie uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na spravodlivé a verejné prejednanie záležitosti v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo krajským súdom v konaní sp. zn. 13 Er 1407/01 porušené. Ďalej žiada, aby ústavný súd priznal sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 1 000 000 Sk (jeden milión slovenských korún) a rozhodol aj o úhrade trov právneho zastúpenia vo výške 6 309,50 Sk (šesťtisícristodevät slovenských korún a päťdesiat halierov).

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré sťažovateľ označil, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 56/03, II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02).

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní krajského súdu, ktoré bolo vedené pod sp. zn. 5 CoE 26/2005.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na

naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obdobne právu na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď porušenie ešte trvalo (III. ÚS 20/00).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažnosť, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bola ústavnému súdu podaná až po tom, ako krajský súd vo veci rozhodol uznesením č. k. 5 CoE 26/2005-134 z 29. apríla 2005. Ústavný súd zistil na Okresnom súde Nové Zámky, že uvedené uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 2. júna 2005. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 30. júna 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že písomnou výzvou sa snažil urýchliť konanie na krajskom súde, ale bezúspešne. Napriek tomu, že krajský súd stav právnej neistoty po písomnej výzve sťažovateľa nenapravil, sťažovateľ podal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní až po právoplatnom skončení konania, keď ústavný súd už nemôže žiadnym spôsobom prispieť k naplneniu účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, t. j. k odstráneniu stavu právnej neistoty. Krajský súd svojím právoplatným uznesením odstránil stav právnej neistoty, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa považuje za zjavne neopodstatnenú.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 citovaného zákona má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, ústavný súd sa nezaoberal tou časťou sťažnosti, v ktorej je obsiahnutá žiadosť sťažovateľa o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia.

V zmysle ustanovenia § 36 zákona o ústavnom súde v spojení s ustanovením § 142 Občianskeho súdneho poriadku ústavný súd rozhodol, že žiadny z účastníkov konania nemá právo na náhradu trov konania.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde sa k tomuto rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudcu Juraja Babjaka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2005